

Z c
7249

Q. H. 261, 35

7593

IN OBI

TVM PETRI MOSELLANI PRO-
TEGENSIS VIRI, DVM VIX

it, extra omnem ingenij aleam sepositi,

Henningi Pyrgallij Ascalingensis

Planctus.

Additis pauculis, in transla: diui Bennonis

Epigram: necnon quibusdam alijs.

M. D. XXIII.

BIBLIOTHECA
PONICKAVIANA

IN AFFECTATAM MORTALIVM STO-
LIDITATEM.

Celsa mortales, petimus, miselli
Scandere, & lucris inhiamus omnes.
Inter & mille est modicus uel unus

Vix statuendus

Flagrat hic teda nimium iugali.
Hic sacris Bacchi Cererisque turget.
Dissipans quicquid patris expedita

Contulit arca

Ille perquirat latebras auerni,
Acgerens fului, graue pondus, auri.

Et sitit quicquid pariunt remoti

Seres & Indi.

Aestuat pugnis animosus alter

Possit ut regni dominus uocari.

Tradere ac famam celebrem deinde

Posteritati

At mihi foelix potius tenetur

Qui nihil glisat, nihil expauesat.

Sorte sed gaudet tenui, nec ultra

Laxat habenas

Et timet summi, stomachum, Tonantis

Disat ac recte incolumis moriri.

Possit ut sponso ueniente faustus

Astra subire.

PLANCTVS IN OBITVM PETRI MOSELLANI qui decessit Anno M. D. XXIIII. xiiij. Kalen. Maij.

O mors atra, bonis, quam perniosa notaris
Mentibus, ah quis te posthabuisse potest?
Pro dolor auellis, quaecunque tuctur Olympus
Nec parcis iuueni, decrepitoue seni.
Sit diues uel inops quisquam, sit gnarus an excors
Maiorum aut claris, progeneratus, auis,
Sub tua iura cadit, neque enim discrimina ponis
Aetatum, aut sortis, omnibus una manens.
Hac sub lege graui, nimirum, intrauimus orbem
Quo necis assuescant, colla superba, iugo.
Attamen in primis urget, quod nuper obiuit
A Mosa Petrus, nomina, clarus habens
Nanque hic Lipsiacam, seruens, redimire, iuentam
Coepit, & in Graecis, prima trophea, tulit
Hunc mihi uon quondam potuit sat tollere Erasmus
Aedita dum subij, mœnia, Louanij
Dixit enim, uiuat, Petrus meus, omne per æuum
Vir placidus, iustus, magnanimusque pius
Vir grauis & prudens, omni ac uirtute decorus
Cui residet passis, attica suada, labris
Illi nuper enim scripsi quod pergeret audens
Vertendo in latiam, carmina graeca, phrasim

A ij

Et probo rectoris, q̄ munia fertis eidem
Lipsiā, hinc uobis fama perennis erit
Ingenijs deferre bonis, amplissima res est
Haud finite illustres, ergo fouere, uiros
Nimirum foelix, extat respubica, quando
præfiatur sapiens, candidus, atque teres
Nec gelide extulerat Rogerus Rescius illum
Louanij Graijs, proxima stella, notis
Hunc Adrianus item salsa tellure creatus
Per Misnam in linguis, censuit esse iubar.
Limina grandæui sic consolatus Erasmi
Deserui, Gallis intuleramque pedem
Nec minus a Fabro, fuerat minus atq; Bouillo
Budeoque mihi uectus ad astra Petrus
Badius & dixit, foelix est Lipsia tellus
Quod Mosellani, clara fluenta, bibit
Obstupui, fateor, tantos hunc nosse Solones
Sed quid non animi, dona beata, ferunt?
Desiunt Arabum gazæ, uiridesque smaragdi
Et Paphiæ species, ut rosa blanda perit
Non iuuat altus, honos, nec durant regna per æuum
Omnia turbinibus, nanque subacta iacent
At sophia & uirtus solæ succumbere letho
Diffugiunt, illis hinc senuisse iuuat
Vos igitur iuuenes, qui Lipsia septa tenetis
Oia, permoneo, linquite, foeda ato

Archetypusque operæ, uobis sit Petrus anhelæ
Quem nuper tellus, clausit auara sinu
O lucem infaustam, nigro, & carbone notandam
Qua ruerat nostræ, firma columna, scholæ
Attamen una salus superest, quod liquerat ille
Dogmatis ægregij, semina grata, sui
Nam sunt qui Graias, noctuque diuque camenas
Versare assueti, commoda lata, ferunt
Nec deest Hebræi sermonis cura iuuentæ,
Extent Cellarij, q̄ monumenta, grauis
At Mosellanus, quia soluit debita Petrus
Naturæ, & nullus uertere fata potest
Manibus illius hinc requiem exoptemus amenam
Aeterna ut fruier, dexteritate, queant.
Hoc solum restat, liuor procul occidat omnis
In uita illustres solliatære solens
Non est cum laruis equidem luctarier aptum
Sublatum aut fato, perfodere ense trua
Crede mihi, arguti cantabunt semper olores
Post modicum at cæset pica sonare loquax
In pretio Argiuis, certum est, remanebit Homerus
Zoilus in cæno, dum resupinus aget.
Scripsissem ulterius, sed non indulsit Apollo
Singula multiscij, facta referre, uiri
Sit satis hinc alijs ansam exhibuisse patentem
Quos mage Castali jurgitis unda fouet

A ij

EPITA: QVEDAM TVMVLTVARIA
DE EODEM

Quisquis ad hoc saxum propere uestigia ducis
Te Mosellani, cura suprema trahat,
Et dic summe pater rerum miserere sepulto
Quandoquidē, uentus, puluis & umbra sumus
Tu uita es, tu nostra salus, assertio nostra,
Hinc face tartareos, hunc superare, lacus
ALIVD.

Calluit Hebreum, qui Græcum, quique Latinum
Hac Mosellanus, carne, putrescit humo
Spiritus æthereas uerum est sublatus in auras
Cui presta requiem, Iuppiter alme, piara

• EPITA: THEODORICI BLOCHII
Ascalingij artium & mediæ docto=
ris celeberrimi apud Premōstratēses
in Parthenopoli nuper hu=
mati. Anno M.D. xxiiij.

Blochius in medicæ, doctor celeberrimus, arte
Et sophiæ pates, hac tumulatur humo
Iuravit multos, se non curare ualebat
Ultima dum fato, uenerat acta dies
Irgo illi æternam, da Iuppiter alme, salutem
Qui fuit hildesij, gloria magna, soli

AD CLARISS: IOANNEM BRANDIUM
artium & legum doctore celeberrimum.
Patriam Hildesianum.

Quam tibi transmitto, Mecenas docte, salutem
Accipito, & monitus uolue, reuolue, meos
Non grauibus nimium studijs, tua pectora, lede
Sed tibi cum Musis, uoza suprema, cape
Nec aures rabidi, uesania murmura, uulgi
Illi quandoquidem non nisi stulta placent
Graea sapis nitide, latijs excultus es aruis,
Hebreaque tenes, dogmata multa, phrasi
Astrologus sapiens, celebris sophiaque professor
Diceris & legum soluere uincla potes
Munificus, gratus, mansuetus, prouidus, amplius,
Et pius, & patiens, sorte furente graui
O tecum quoties symposia letus iniui
Iuuat & in uiridi membra locare solo
Hortus nanque tibi, florum differtus odore
Elisium ueluti spirat, ad alta, nemus
Illic pisanae, uiuenti gurgite, largae
Substant, atque omni parte renidet ager
Et nisi sors belli plantas secuisset ad unum
Alcynoum his posses iure praere ducem
Sed quae non bellum mala parturit, omnia tollit
Et sinit in fixo, nil remanere, loco

A iij

Rite patrem iccirco hoc auctorum, sacra uetustas
Vulgauit, ueluti & quottidiana probant
Tu calles, nostris, quantum, Mars efferns, oris
Sæuijt, & flammis, omnia pene, tulit
At si Lipsiæ, te tangit cura, palestra
Accipe, q̄, sophiæ munia prisca, uigent.
Vendicat & primas, ante hac quo, diua Theosis
In preçio & remanent, utraq; iura, bono
Ridemus sannas stolidorum, & scommata, laudant.
Qui nil q̄ capiti quod quadrat usque suo
Floret & in primis Galeni arcana facultas
Aeripere a fato, languida membra, ualens
Carmina panguntur, doali meditante iuuenta
Et Ciceroneus, uernat ubique, lepos
Sobria mens nostra est fidei mysteria seruans
Quæ dudum ueteres asseruere patres
Pro nouitate mihi, cordi est, sincera uetustas
Qua sat contentus, cætera taxo pili
At quia quot capitum sunt & totidem studiorum
Milia, quodræ mens sua cuique manet
Te tamen exhortor, omni ne credere aures
Spiritus, nam fraus hic & ubique latet.
Ac ualeas fauste, dulcè cum coniuge tandem
Ac pueris, donec humidus auster, erit
Donec in apricis orientur lilia campis
Ac donec medio uere tepescet humus

Donec sub cancro reddintegret horrea messor
Ac donec salices, hirta capella, petet

IN BENNONIMASTIGEM OESTRUM
Impie, quid sanctos, profundis dente minaci?
Furifer, extorris, scurraque procatior omni?
Quid tantum insanis, neque enim es furiosus Horestes?
Orgia nec Bacchi peragis stimulante Lico?
Quas nugas non effutis cerebrosus ab aestu?
O ouium Christi pestis rabidissima, quas non
Turbasti gentes, inuerso nomine ueri?
Mirum est facta probas carnis, sed pectoris odis.
Forte sapiis solus, cornicum & lumina figes.
Atque eris octauus sapientum, aut missus olympo.
Tertius inde Cato uocaberis, aut Rhadamanthus.
Sed uereor tetro suffleris numine quodam
Vnde meent tante, solidissima semina, fraudis
Nos, me hercle, asserimus sanctorum corpora rite
Seruari atque illis obnixa preamina fundi.
Nam pater astrorum nutu qui concutit orbem
Illos selectos, nimirum, appellat amicos
Sed quid amicitie, non possunt iura parare?
Sic placuit patribus, sic tota ecclesia sanxit
Flamine quam constat semper moderariet almo.
Ah stolidi in scyrpo uos nodum queritis, atque
Temnitis in clara, transcendere ad aethera, luce.

A 5

Cumque alios morbo tentetis, forte, leuare
Vlceribus pleni, spirabitis ultima uita.
O pecus, elleboro dignum purgarier atro
Omnia quod cribrat, & se modo negligit unum.
Summa tamen cum sit sapientia γυωθί σε αυθ ου.
Extiterat Benno mihi congentilis ab ortu
Cuius maiores uirtutum germine clari
Pacarunt syluas, & strata incerta uiarum.
Pupillos defensando, pressos releuando.
Atque hodie superest arx unde his nomina constant
Vuoldensteyna uocant, patrijs quæ cernitur oris.
Sunt posita in Canone, sanctorum nomina, misse,
Ergo mihi uanus fuerit dicendus & amens
Illorum quisquis uenerari numina temnit
Heredes regni, quos nouimus esse, superni

Qui sapit, a medio declinat, gurgitis altæ
Littora nam iuxta tutius instat iter.
Securus quo pacto igitur qui lustrat abyssum
Scripturæ, & monitus linquit ubiq; pios.

Qui nimis alta petit non raro deædit auceps
Nec tutum est rabido, uela dedisse, notho

AD DIVVM BENNONEM EPISCOPVM
Misnensem, patria Saxonem ac Hildesianum qui
translatus est, non sine magna fidelium expe-
ctatione anno M. D. xxiiij. XVI. Kalen.
Iulij, in ecclesia Misnēsi Ode Ascle-
piadea.

Benno Saxonica, nate, propagine
Adsis, suppliciter, te uocantibus.
In cassum haudque sinas eijāer preces.
Nam perspecta satis est tua comitas.
Mansuetiq; animi, summa modestia.
O quot, morte cita, nuper ademerās.
Et uite intuleras, gurgite, perditos.
Quotque ac igne sacro & febribus aridos
Curasti propere, candide pontifex.
Te cœa innumeri sollicitant prece.
Et surdi ueniunt ad tua limina.
Tu claudos releuas gressibus arduis.
Et renum uicijs antydotum paras.
Subducis scabiem & tormina uiscerum.
Ac præsens laterum es si ingruerit dolor?
Francum tu reprimis triste malum nimis.
Quis non ergo tuum sustulerit decus?
Laudaritque dei munia splendida
In sanctis, quibus est ipse caput ualens.

Gaude præterea patria nobilis
Quod tantum ædideras Misniacis uirum
In cuius meritis Iuppiter optimus
Exaudit facilis uota fidelium,

EPIGRAM: AD EVNDEM

Benno pater patriæ, summo qui degis Olympo
Conspicis & numen, iam sine fine, triplex
Te petimus uotis satagas descendere nostris
Dum uitæ æternæ, numina iuncta, petunt
Fac quoq; criminibus uacuentur pectora foedis.
Spiritus ac subeat, dogmata sana, probans
Quo sic foeliâ potiamur fine, nec hostis
Ille uetus, technis, possit obesse, suis,

AD DIVAM VIRGINEM LITANIA

Vnica mœstormu, spes, & tutela, reorum
Quæ uirgo & mater, sola uocata, manes.
Respice mortales, tanto sub turbine, rerum
Ne phlegetontis, præcipitentur, aquis.
Nam uelut errantes agni sic uiuimus omnes.
Ac crates fugimus, septa q; tuta dei
Pro libertate est nunc indulgentia multis
Ac leui iuris quilibet esse studet
Nemo subesse cupit, tanta est uesania mentis
Terrea sunt igitur secla, suborta, modo

Te precor iccirco summi regina Tonantis
Sis plebi auxilio, conaliata, tue
Ac solidum concede animum, qui noxia calcat
Atque tue proli subditus esse uelit.
Non certe est ugens, hæc seruitus, at libertas
Maxima, que finem non habitura suum est.
Dispereant igitur, qui spernunt subdier illi.
Omnibus in rebus quod, fiat ordo datus
Sed nos te merito petimus que proxima Christo
Imperitas, uasti & conspicias ima soli
Non alio ducent me somnia uana popelli
Linguaque stultiloquum, sublita felle, sophum
Gramine nam uiridi timeo latitare colubrum
Atque sub agnina ueste cubare lupos
Candida persuadent, nimirum, at pessima complent.
Dissonat hinc uerbis, lubrica uita, suis
Hei quantum scelus est, sacra farier ore rotundo
Sordenti & mox se commaculare, luto

AD HENRICVM HAMIFERVM AQUILO
nipolitanum uirum iam pene decrepitum
Piladem suum unice obseruandum.
Si uales recte, senio grauate
Hamifer præstans sophiæ magister.
Atque musarum decus expolitum
Lætor abunde.

Lauream gestas merito corollam.
Condis & carmen lepidum subinde.
Actibus sacris penitus dicatus.
 Secula spernis.
Templa diuorum preabus fatigas.
Et legis si quid superextat oia.
In diem uiuens, ueluti redemptor
 Tradidit orbis.
Nil times teli, iaculum, trisulã.
Nec maris fluctus Borea furentes.
Tutus at iuxta resides quietus
 Mœnia parua
Vertis & tedas, cineresque uiuos
Aemulus uitæ Curij ælebris
Phocyonisque & tetria Catonis
 Atque Metelli
Congeris gazas animi beatas
Nemo quas furum rapiet, nec ullus
Prædo subducet, neque punget atro
 Stigmate miles.
Dumque mercator cupidus luelli
Aestuat, phœbi radijs perustus
Et sibi uictum negat expeditum
 Lassus in umbra.
Tu bilis dulcæm Cereris liquorem
Fronde sub uitis residens amenc

Dante solamen placidum frequenter

Cespite uiuo.

Præstet iccirco tibi rector æui

Temporis tantum ualeas tenere

Graciam Christi, sine qua beatus

Non erit ullus

Ac memor nostri, maneat amice

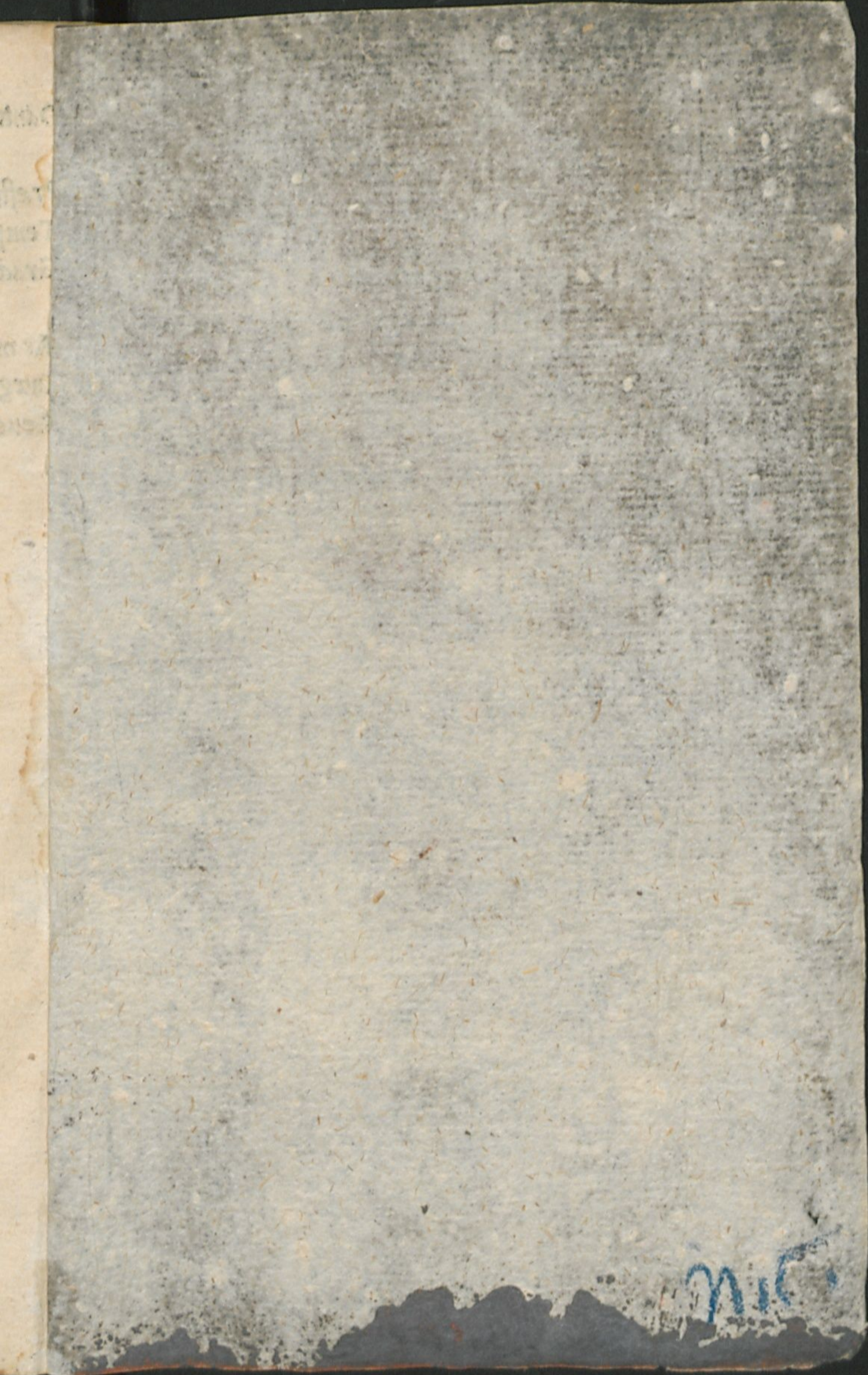
Integer, ridens sycophanta quicquid

Auomit, rectis cupiens obesse

Dente proci.

Lipsiæ In ædibus Nicolai Fabri. Anno

M. D. XXIII. XV. Kalē. Iulij.

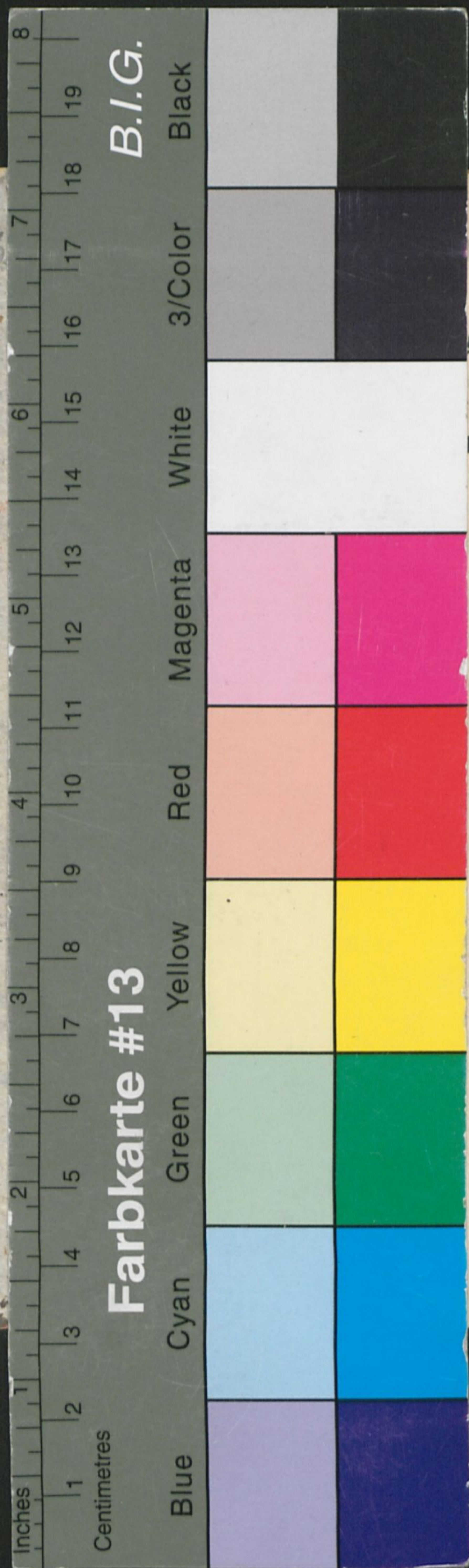
mic

Zc 7249 OK

X1107304

IN OBI

M PETRI MOSELLANI PRO
REGENSIS VIRI, DVM VIX

it, extra omnem ingenij aleam sepositi,

Henningi Pyrgallij Asalingensis

Planctus.

Additis pauculis, in transla: diui Bennonis

Epigram: necnon quibusdam alijs.

M. D. XXIII.

